

pénzügyi politikusoknak, beismeri, hogy ne hezen lehet eligazodni a rendes és rendkívüli hitelek és hitelcsoportok között, az egyik évről a másikra átvitt tételek labirintusában. Ugy látszik nincs egyéb hátra azzal szemben, mint meghallgatni és elfogadni. Egy újabb színműnek epizód-alakja a gavallér, aki roppant sokat költ a személyére, de azt „beosztja” és meg van győződve arról, hogy a világ legtakarékosabb embere. A hadügyminiszter is ilyen. A milliárdok, amelyek évről-évre dagadnak, „be vannak osztva”, ha mindjárt nehezen tájékoztatja magát az ember a számoszlopok között és a hadügyminiszter, aki megint csak negyven millióval kér többet, elsőrendű „spórmejszter”. S ha azokat a milliókat, amelyeket elvont magától, a melyekkel szegényebb a hadi budget, a melyeket az adózóknak meghagyott, a zsebünkben érezzük, — akkor érheti-e szó Auffenberg Móríc lovag gyalogsági tábornokot?

A Rákóczi-szobor-bizottság kérése a lakossághoz. Vasárnap délelőtt 11 órakor leplezik le II. Rákóczi Ferenc lovasszobrát. Ebből az alkalomból a szoborbizottság az alábbi kérelmet intézi Szeged város lakosságához:

Dicső emlékeztű II. Rákóczi Ferenc fedelem lovás érc-szobrát vasárnap délelőtt 11 órakor leplezzük le.

Tisztelettel kérjük a t. háztulajdonos urakat s általában Szeged város összes polgárságát, hogy erre az örömnemre házaikat már folyó hó 28-án, szombaton fellobogózzon s földsziten szíveskedjenek, hogy az ünnepély fénye és díszé minél impozánsabb legyen.

Különösen is kérjük a Széchenyi-tér háztulajdonosait s lakosságát, hogy a házak s lakások föllobogózzása mellett az ablakokat s épületek homlokzatát virággal s szönyegekkel is díszíteni szíveskedjenek. Hazafias üdvözléssel a szobor-bizottság: *Jedlicska Béla* dr elnök, *Becsey Károly* dr társelnök, *Szmollény Nándor* főtitkár.

A közoktatási tanács Magyar Gábor emlékének.

(Saját tudósítónktól.) Szeged városa szobrot fog emelni Magyar Gábornak, a kegyesrend közelmúltban elhalt tartományfőnökének. A kiváló férfiú emlékének azonban nemcsak mi szegediek adózunk kegyelettel. Országszerte szerették és becsülték őt és nap nap után érkeznek híradások, hogy itt is, ott is kegyelettel emlékeznek meg róla.

Legutóbb az országos közoktatási tanács, amelynek Magyar Gábor éveken át előadója volt, emlékezett meg róla. A tanács állandó bizottságának e hónap 24-én tartott ülésén (a szünidők után első ülésén) az ügyvivő alnök, *Fináczky Ernő* kegyeletos szavakkal emlékezett meg az elhunyt előadó tanácsosról.

„Magyar Gábor — ugymond — ebbe a munkakörbe is belevitte egyéniségének két nagy jellemvonását. Egyik törhetetlen magyar hazafisága, melyet áldásos élete minden mozzanatában bebizonyított, melynek már fiatal korban tanúságát adta, nehéz és válságos időkben, a nemzeti elnyomatás napjaiban, amikor ezt a hazafiságot kinyilvánítani nem éppen könnyű és hálás dolog volt. Ezt a hazafiságot oltotta bele később, mint nagy magyar tanító, mint nemzete történetének az iskolában tanítója és hirdetője az ifjú nemzedékek lelkiületébe, melyek oly szerencsések lehettek tanítását hallgathatni és melyeknek tagjai közül nem egyet, — olyant is, akinek anyanyelve nem volt magyar — gondolkodásban és érületben jó magyar emberré formált.

A másik: megvesztegethetetlen becsületessége és igazságérzete. Magyar Gábor nem ismert színlelést, nem ismert árutakat, férfihoz nem illő nemtelen eszközöket; lelke egyenes lélek volt, amilyen egyenes az az áldott nagy magyar alföld, mely őt szülöttének vallja: az a föld, mely mintegy csodálatos varázserővel leheli bele mindazokba, kiknek bölcséje ott ringott, ezt az egyeneslelkűséget, ezt a nyíltszívűséget, ezt az őszinteséget.

De Magyar Gábor nemcsak egyenes lélek volt, hanem harmonikus lélek is. Azok közé a ma már ritka emberek közé tartozott, akikben gondolat, érzelm, szó és cselekedet soha meg nem zavart és el nem homályosított összhangba olvad mindenkor, Magyar Gábor nem tudott másként cselekedni, mint a

hogyan beszélt; s nem tudott másként beszélni, mint a hogyan gondolkodott és érzett. Ez a teljes összhang meggyőződés és cselekvés közt, ez adta meg lényének a zománcot, azt a nemes egyszerűséget és közvetlenséget, mellyel mindenkit meghódított, aki közelebből ismerte. Ebből a dus forrásból, ebből a teljes harmóniából fakadt az a nagy nevelő erő, az a szuggesztív hatalom, mellyel tanári munkásságának hosszú tartama alatt annyi ezer és ezer gyermekből erkölcsös, hazáját és nemzetét mindenekfölött szerető, lelkes és hasznos polgárokat nevelt ennek az országnak. Fájdalmas érzelmekkel bucsuzunk el tőle, aki ebben a mi testületünkben is ennek a harmóniának volt mindnyájunk tiszteletétől körülvelt képviselője és tolmácsa.”

Bonyodalmak a kórház építése körül.

(Saját tudósítónktól.) Több ízben volt alkalmunk rámutatni, milyen bonyodalmakkal fog járni az, hogy a polgári élet ismét deferálni volt kénytelen a katonai érdekeknek és minthogy katonáék pont azt a helyet jelölték ki a tüzérkaszárnya helyéül, ahova évek óta a kórházat tervezik, új hely keresésére indultak Szeged égetően szükséges közegészségügyi intézménye számára. A kórház és kaszárnya problémájának illetően megoldásával azonban nagyon sokan elégedetlenek és ma egyik szegedi nagykereskedő — törvényhatósági bizottsági tagtól a következő sorokat kaptuk ebben az ügyben:

Alig volt a városnak oly ügye, melyet annyira városunk lakosságának érdeke ellen kezeltek volna, mint a kórház és ennek telke. A legújabb terv szerint ugyanis a régi szeszgyár helyére akarják a kórházat kitélepezni. Mint a polgármester ur e napokban egy újságíró előtt kijelentette, 1913. tavaszán kezdik meg a kórház építését, így tehát a tizenkettedik órában bolygatják meg ezt a kérdést teljesen indokolatlanul.

Bármily nyomós okokról lenne is szó, az mind eltörpül oly vitális kultur- és pénzügyi okok mellett, amelyek imperative kötelezővé teszik, hogy a kórház igenis az eredeti terv értelmében a Gedó melletti telekre építtessék. A következőkben felsorolunk néhány ilyen körülményt: Ha a kórházat a Gedó mellett építik, ezen városrész be, egészen a kiskörutig átalakul és hatalmasan fellendül. Egy

én szinpadra toalettjeim ehez a pompához képest semmitmondók voltak. Amikor aztán a palota egyik melléktermében csevegő pályatársaimnak bemutatkoztam, a látvány valóságos szenzációt keltett.

Oh, gyermekek, mi áll még előttem!

Este csengőbben énekeltem a kupléimat s már az első fölvonás után viharosan tapsoltak. De amikor a második fölvonásban megjelentem a szinpadon, éreztem, hogy milyen feltűnő kíváncsisággal néztek rám a szemét mindenki, csendes susog. hallottam, a nézők előrehajoltak, hogy jobban láthassanak, minden látszóvet felém szögeztek. A mikor a dalaimat elénekeltem, már zavar fogott el s azt gondoltam: minek néznek rám mind olyan furcsán.

Ekkor egy páholyból fölhangzó kiáltás szinte megdermesztett. A nézőtér hangos moraj futott át és mintha mindenki egyszerűen érlelődött volna egy meggyőződés, ijedt kiáltásokat lehetett hallani és egyre jobban kiérthető volt a morajból e név:

— Donna Serena! Donna Serena!

En tanácstalanul álltam ott! Nem tudtam mit akarok tőlem? Mit kifogásolnak? A zenekar elhallgatott és egyre hangosabban és hangosabban lehetett hallani a kiáltásokat, mintha egy kísértet jelent volna meg:

— Donna Serena! Donna Serena!

Néhány pillanat múlva egy alkád lépett

a szinpadra, aki ráparancsolt impresszáriónkra, hogy azonnal eresztessék le a függőnyt.

— Ön a Donna Serena ruháját viseli, — mondotta az alkád, akinek arca nagy izgalmat árukt el. Nyomban megismerték. Hogy jutott ön ehhez a ruhához?

En elmondtam neki balesetemet az elmaradt ládával és hogy miképen segített ki a zavarból a francia divatárusnő. Mivel ott volt a nézőtér, azonnal fölhevítették s aztán a szinpadon úgy hallgatták meg, mint egy gyanúsított vádlottat.

Becherellené asszonyt nagyon megdöbentette az eset, elmondta az alkádnak ugyan azt, amit nekem és közölte vele azt is, hogy milyen föltételek mellett jutott hozzá a ruhához, hogy olcsó áron vette egy embertől. Ez jött hozzá s ő nem ismerte, mert csak néhány nap óta volt a városban. Azonnal elhozták az üzleti könyveit s meggyőződtek adatainak valódiságáról: Február 20.: egy csaknem egészen új menyasszonyi ruha 150 piaster. Az eladó neve Diaz Hermandesz.

— Ez hamis név, de hiszen önnek tudnia kellett, hogy a ruhának nem százötven, hanem tizezer piaster az értéke. Ezzel be van bizonyítva az ön bűnössége!

Parancsot adott letartóztatására.

— Csak nem tartóztatnak le engem! — szólt megdöbbenve a divatárusnő. — Hát mit vétettem én? Nem követtem el semmi büntetendő cselekményt!

Csak később tudta meg a divatárusnő és kétségbeesetten sirt s én, aki osztottam bánatában, hogy a ruha miért keltett kinos föl-tűnést.

Három hónappal ezelőtt volt ugyanis Guarajato leggazdagabb emberének, Don Rubio-nak a lakodalmja. A szoknyán, amelyet a menyasszony viselt, több mint egy évig dolgoztak és a városban hire ment a kincset érő gyönyörű himzésnek.

A nászéjszakán hirtelen meghalt donna Serena s a fiatal aszonyt, aki lakodalomra öltözött, ebben a menyasszonyi ruhában temették el. Az egész város népe ott állt a nyitott sirnál és fájdalommal bucsuzott el a szép halottól.

És most más viselte a ruháját!

A halottól tehát elrabolták gyönyörű ékességeit és donna Serena most kifosztva fekiadt virággal elárasztott sirjában, anélkül, hogy ezt valaki sejtette is volna.

A divatárusnőnek csak nagynehezen sikerült a tömeget meggyőzni, hogy ő csak ok-talanul, de nem becsúszott cselekedett.

Gondolhatjátok gyerekek, hogy átiutott ahideg verejték, arra a gondolatra, hogy egy olyan menyasszonyi ruhában játszottam, a melyet egy halott viselt. Sok városban megfordultunk, amelyeknek még a nevét is elfelejtettem, de arra a guarajatói estére mindig vissza fogok gondolni.